

følge. baade Fornuftens og Hjertets Trang og komme sin Mand til Hjælp, naar han er uheldig, situeret i økonomisk Henseende, maaske blot rent foreløbig. Disse to Indvendinger har jeg mod Bestemmelserne om Hustruens Myndighed, som jeg finder i en Henseende for vidtrækkende i Lovforslaget, i en anden for stærkt begrænset. Jeg kommer saa til Bestemmelsen i § 11, der siger, at Raadigheden over Fællesboet tilkommer Manden. Her siger altsaa Loven, at Hustruen er mindre forretningsdygtig end Manden, og derfor skal Manden raade over hele Fællesboet, men saa siges der straks efter, at Manden dog ikke alene uden Hustruens Samtykke kan afhænde eller pantsætte fast Ejendom. Hvad vil det nu sige? Lad os se et Eksempel fra det praktiske Liv. En Gaardmandsenke gifter sig, og hendes Gaard gaar over i Fællesboet; saa kan Manden, fordi Loven forudsætter, at han er den forretningskyndige, fuldstændig raade over den daglige Bedrift; han kan bestemme, naar der skal pløjes, gødes, høstes osv. Han kan sælge, hvad der er høstet, sine Kreaturer, Mælk og andre Produkter af Bedriften, men hvis han skal henvende sig et Sted om et Driftslaan, der skal optages gennem en Prioritet, skal han have Hustruens Samtykke. Loven har altsaa til den ene Side som Motiver til sin Bestemmelse: at Manden er mere forretningskyndig end Hustruen, og at derfor skal Manden raade, men vel at mærke kun i alle daglige Forhold, thi lige saa snart der skal foretages noget virkelig vigtigt eller betydningsfuldt, skal det være afhængigt af den uforretningskyndige Hustrus Samtykke, om han kan foretage disse Ting eller ej. Og hvis han foretager nogle af disse Ting, som her ere forbudte, kan Hustruen sagsøge ham til at tilbagebetale. Her er der altsaa aabnet en Adgang for Processer. Saa bestemmer § 11, 2det Stykke, at Manden maa ikke i noget Aar uden Hustruens Samtykke ved Gaveløfte forbinde Fællesboet for mere eller af samme bortgive mere end 5 pCt. af, hvad Fællesboets Nettoformue udgjorde ved Udgangen af det sidst forløbne Aar. Nu er Forholdet det, at de allerfleste Mennesker saamænd ikke have nogen egentlig Nettoformue, naar de skulle til at opgøre deres Formue. Naar desaaadan ligefrem skulle til at dokumentere, at det have de, bliver det vist ikke et saa overvejende stort Antal Mennesker i Samfundet, som kan gøre det. Saa betyder denne Bestemmelse for alle de Tilfælde, hvor der ikke er bevislig Nettoformue, at Manden ikke bortgiver en

eneste Øre uden Hustruens Samtykke. En Mand vil ikke, naar denne Lov gennemføres med denne Bestemmelse, kunne give 10 Kr. til en Understøttelsesforening, medmindre han har sin Hustrus Samtykke dertil eller kan dokumentere, at det ikke overstiger 5 pCt. af Fællesboets Nettoformue. En Arbejder vil heller ikke kunne give Bidrag til sin Strejkekasse uden Hustruens Samtykke. Det er disse to Bestemmelser, der indeholdes i § 11, foruden to Bestemmelser om, at naar disse overtrædes, kan Hustruen sagsøge sin Mand. Jeg finder disse Bestemmelser uheldige i og for sig, og at de gennem de efterfølgende Bestemmelser kunne give Anledning til Processer af meget vanskelig Natur. Jeg vil derfor ønske, at § 11 maa udgaa af Lovforslaget. Jeg kommer saa til Kapitel 4, der er et Optræk af Loven af 1880 om, at den gifte Kvinde er raadig over, hvad hun selv erhverver. Her forekommer det mig, at Loven ikke gaar vidt nok. Naar vi nu gennemføre Særeje paa saa mange Omraader ved dette Lovforslag, finder jeg, det ogsaa vilde være rigtigt, om man bestemte, at hvad Hustruen selv erhverver, bliver hendes Særeje. Naar Loven, som den nu er, bestemmer, at hvad Hustruen selv erhverver, skal være Fællesejendom, bliver Følgen deraf, at man i det samme Ægteskab kan have noget, som er Fællesejendom, og som er undergivet Mandens udelukkende Raadighed, noget, som er i Mandens Særeje, og som er undraget Hustruens Raadighed, andet, som er Hustruens Særeje, og som er Hustruens Raadighed undergivet, og noget, som er Fællesejede, og som Hustruen alene er raadig over. Der skal mere end Reguladetri til at regne ud, hvorledes Formueforholdet egentlig er mellem disse Ægtefolk. Det kan saa spaltes yderligere, idet Frugterne af Hustruens Særeje i nogle Tilfælde indgaa i Fællesboet, i andre Tilfælde ikke. Det samme kan være Tilfældet med Frugterne af Mandens Særeje. Der vil kunne opstaa en Række Bevisvanskeligheder deraf. Jeg indrømmer, at Bevisreglerne have vel ikke deres Plads i denne Lov, men jeg tror, at det vil være rigtigt at henlede Opmærksomheden paa, at hvis man slet ikke træffer nogen Bevisregel, vil denne Lovs Virksomhed i høj Grad kunne lammes. Hvad det angaar, som hver af dem har ejet før Ægteskabet, kan det gennem Ægtepagt eller paa anden Maade vel klargøres, hvem det tilhører; men med Hensyn til det, som erhverves efter Ægteskabet, hvorledes skal det afgøres, hvilken af Ægtefællerne det